

A BEÉRKEZÉS LUXUSA

PENTHOUSE AZ ELYSIUMBAN

Belsőépítész: **CSAVARGA RÓZSA ÉS TÖRÖK SZABOLCS BENCE DLA**
Szerző: **WINKLER NÓRA** Fotó: **BUJNOVSZKY TAMÁS**

Esterházy Marcellnek van egy nagyon szellemes videomunkája a Ludwig Múzeum gyűjteményében. A h.l.m.v 2.0. egy marseilles-i emeletes ház, az ún. „Les Labourdettes” homlokzatának számítógépen animált változásait mutatja. Az 1960-as évek elején a Roger Boileau és Jacques Labourdette által tervezett épületegyüttesbe egyaránt költöztek gazdagok, szegények és az algériai háborút követően visszatelepült franciák. Ellentmondva a szociális hierarchiának, az alsó szinteken a társadalom gazdagabb rétegei laktak, a szegényebbek pedig a felsőkön. Erre egyetlen okot és magyarázatot találni: nem volt lift. Miután azonban beépítették a felvonót, a lakók szép lassan fluktuálni kezdtek a szintek között, és mint egy közlekedőedényben, beállt a szokványos rend: a jómódúak laktak be a legfelső emeletet, míg az átlagos bevételű háztartások költöztek alulra.

Szintén a hatvanas években épült az a ház, amelynek újjászületését látjuk az Elysium lakóparkban, és ahol rögtön a legfelső emeleten kezdünk. Szeretem figyelni, ki hogyan él a pénzzel, mit hoz létre magának és családjának a végigdolgozott évtizedekből épült sikerből és a menet közben keletkezett vagyonból. Róla szól-e, őt szolgálja-e igazán, kényelmes és rá szabott-e, vagy demonstratív jellegű megoldásokkal operál, kifele kommunikálva. És noha itt minden szempontból luxusban vagyunk, mégis azt látni, ez egy otthon. Ami nem jöhetne létre egy önismerettel bíró, saját prioritásait ismerő megbízó nélkül, és vélhetően szintúgy nem valósulna meg egy jó belsőépítész hiányában. Itt mindkét feltétel adott volt, sőt, a kettejük közti évtizedes összeszokottság, és az egymás kölcsönös megbecsülése.

Csavarga Rózsa megbízása a teljes épületre vonatkozott, és a leendő lakások kiosztásától indult. A penthouse, amit látunk, háromlakásnyi alapterületen jött létre, kigondolása kétéves folyamat volt, beleértve azt is, teljesen egybenyljon-e ez a három, önmagában is komplett tér-szelet. Mikor ez eldőlt, még hosszan vándoroltak a helyiségek és funkciók, mire végső formáját elnyerte a lakás.

Tulajdonosának legfontosabb kérése az volt, minden döntés, kialakítás a panorámának rendelődjen alá, annak grandiózussága legyen a mindent vivő szempont. És táruljon is fel rögtön, már a belépés pillanatában.

Nos. Brutális a látvány.

Nincs értelme másik jelzőt keresni, olyan a vizuális élmény, ami túl van azon, hogy „szép a kilátás” meg „jó a fekvése”. Konkrétan olyan, mintha nem lenne feljebb. És persze építészeti értelemben nincs is, hiszen a tetőn vagyunk, de amit ez átvitt értelemben

jelent, leginkább ad, annak, aki benne él, az ugyanez. Hogy itt, ebben az országban nagyjából ez a plafon. Annyi mindent kereshet az ember a térben, ahol él, belső és külső dolgokat egyaránt. Legyen a biztonságérzet puhasága mondjuk a belső, a „ki vagyok és hol tartok?” kérdését pedig nevezzük külsőnek. Szakadjunk el attól, hogy a Duna úgy kanyarog alattunk, mintha helikopterről néznénk, és az Országházat is nagyjából a hónunk alá tudjuk csapni, mint a Dallasban Lucy tette minden epizódban számos csillag kis retiküljével.

Nézzük kizárólag úgy, mintha egy lakást néznénk.

Strukturált rendet látunk, érthető, világos tereket, fegyelmezett felületeket, egy nyugodtan funkcionáló organizmust. Mégsem a kontroll dominál, vagy a tárgyak eredendő szétszórtságát fogni akaró akarat, ami szerintem azért van, mert a bútorok ívei és formái, a textíliák minősége és légyságai, az elvágólagos elemek közt kialakuló puha pontok épp arról tanúskodnak, vagy annak teremtenek helyet, ami az élet valódi közepe, zajlása, amit nem lehet és szerencsére nem is kell rendbe foglalni. A fürdőfelületek onyx fala a modern építészeti egyik legcsodálatosabb magánházát, a brnói Tugendhat villát juttatja eszembe, a pompás egzotikus tükrök pedig nagy dolgokat látott velencei bárók hangulatát. Szimpatikus megengedések egy kicsit bujább luxus irányába. A klasszikus festmények nagypolgári levegőt visznek a térbe, olyan XIX. század végi mecénás-gyűjtők szalonjai jutnak eszembe, mint gróf Andrásy Gyuláé, amihez Rippl-Rónai tervezte az enteriört és Thék Endre bútorgyára volt a kivitelező. Egy kép egészen döbbenetes élményskálán tud mozogni, aszerint, jó helyen lóg-e, ki tudja e futni önmagát, vagy valami másik elem – szomszédos festmény, falszín, világítás – lefelezi-e az energiáit. Itt is jó látni Csavarga Rózsa és megbízója közös finomhangolását, a kollekción darabjai – érdemeik szerint – a legjobb bánásmódban részesültek.

Semmi sincs ingyen, és ezt most nem a tapintható luxus mondhatja, mint inkább a belefektetett munka, hogy sok fázison esett át ez a terv, volt átmozgatott kandalló, kiiktatott oszlopok, helyet cserélő gardróbok és fürdők, és persze az ezzel járó gépészeti, csatornázási, tűzgátló és biztonságvédelmi újra- és újratervezések, munkálatok. De a kész térben beérkezetttség van, csendes működés, problémamentesség, a rendelkezésre állás érzete.

Imádom a Financial Times lifestyle mellékletét, Londonban ismertem meg, mikor a Sotheby's-nél tanultam, a címevel nyert meg, how to spend it. Vagyis, hogy ha azon már túl vagyunk, hogy megvan a pénz, hogyan költsük, hogy valóban jó életünk legyen. Például így.

(fent) Az ücsörgésre, beszélgetésekre invitáló szigetek jól puhítják a hatalmas teret; ránézésre azt hihetnénk, egy nagyobb, jobbadán olasz, esetünkben Minotti-bútorokkal berendezett luxusszálló lobbijában vagyunk, de ez egy család sokfunkciós nappalija

» Olyan erős a kapcsolat a Dunával és az égbolttal, mintha nem is ingatlanban lennénk, hanem hajón vagy repülön

Egy kép egészen
döbbenetes
élményskálán tud
mozogni, aszerint, jó
helyen lóg-e, ki tudja e
futni önmagát, vagy
valami másik elem –
szomszédos festmény,
falszín, világítás –
lefelezi-e az energiáit.
Ez a Boromisza-alkotás
megtalálta a helyét.

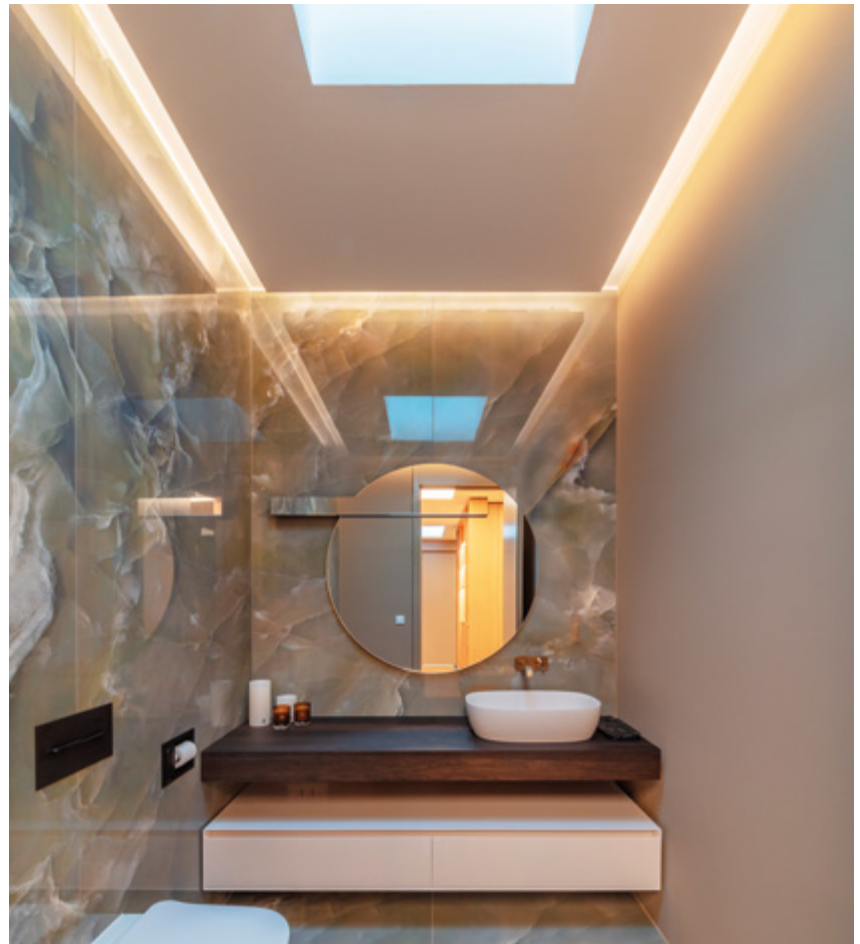

^ Az anyagok saját esztétikája dominál, őszinte, elegáns felületeken. (Egyedi igényekre szabott konyha az Arclineától.)

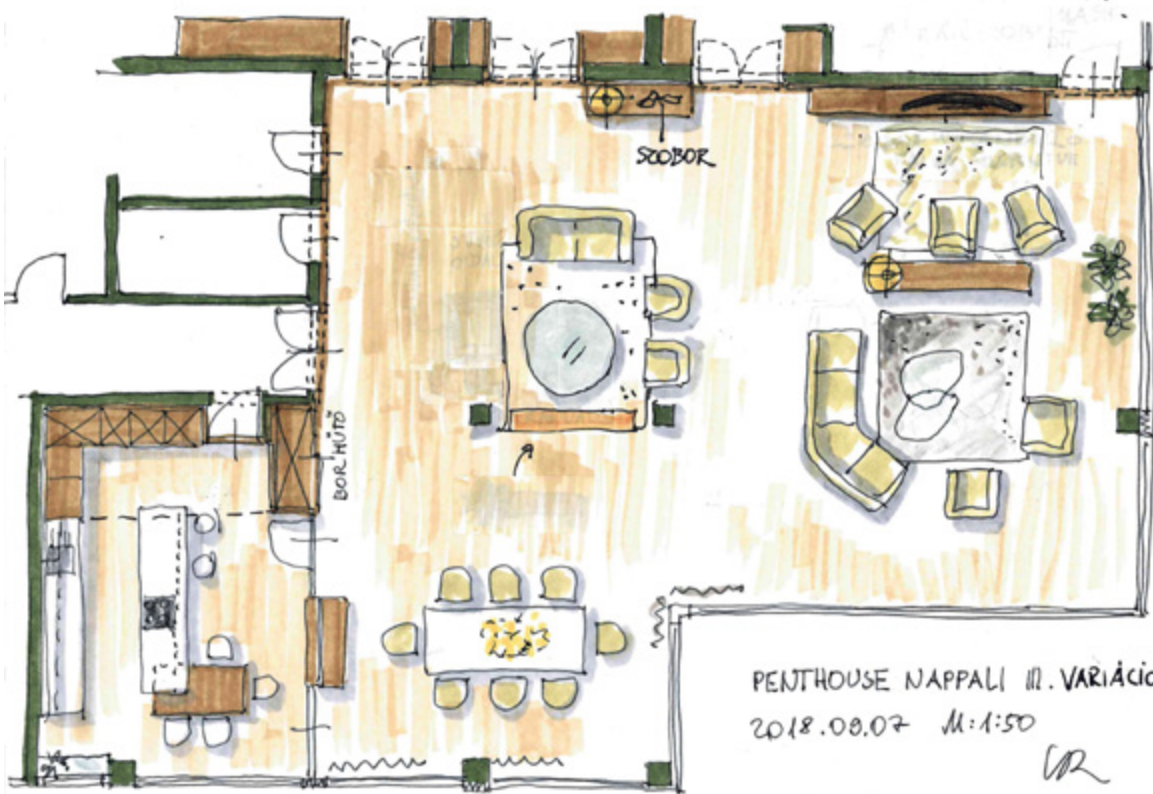
^ Szuper asztal, egy lenyűgöző kép a nagybányai iskolából, valamint egy mives csillár: lakásnak álcázott tárgyaló

Bujább, budoárszerű
részletek

Konstruktivista festményeket idéző
tükör a Villa Tugendhatra
emlékeztető onyx falon

< Két éven át tartó
újra- és újratervezés
kellett a lakás mai,
működő flowjának
kialakításához

Víz, azúr, onyx

Generáltervező: **CÉH ZRT.**
Generálkivitelező: **MARKET ÉPÍTŐ ZRT.**

Belsőépítészek: **CSAVARGA RÓZSA,**
TÖRÖK SZABOLCS BENCE DLA

Helyadatok: **ELYSIUM TÁRSASHÁZ**
(AZ ÁTÉPÍTETT SZOT SZÁLLÓ
A RÓZSADOMBON)

